

Helyközi járatok

A város szíve egyetlen sziget. A Lee-folyó azt öleli körül, hidakon visz az út egyik oldalról a másikra, kerengőben járva a céltalan jöttmentek életét színesíti, mintha csak térfélcseré lenne félidőben. Egyetlen lemez két oldala, A és B, aztán a bakelitet meg kell fordítani, magától nem mozdul, vékony és érzékeny a tű, ami a hangokat előcsalogatja. A folyó úgy lüktet a földdarabok körül, mint a vérkörök az emberi testben. Cork lélegzik, Cork él.

Később ébred, és lassan, gőzölgő kávéval a kezében teszi, kinyúlt pulóvert húz magára, csak úgy félvállra hajítja a sálát, kilóg a bokája, még arcán az előző esti smink, a részletekkel kevésbé törődik, szereti az elnagyolt mozdulatokat. Kényelmes. Olykor megáll, pontosabban megáll minden sarkon, ahol valami érdekeset talál, legyen az ember, állat, kirakat mögötti tárgy vagy muzsika. A dallamokról nem nyit vitát. A dallam kitölti Corkot, ahogy lélegzik, a tüdejéből zenét fúj ki, a hangokat átszűrve magán. Előbb a Tesco előtt a jazzt éneklő színesbőrű felé biccent, aztán jönnek a dél-amerikaiak, akik dobozokon és harmonikán játszáknak a pontá ezerszer ugyanazt a dallamot. Megszokja, nem szökik tovább, menekült eleget önmaga elől. Megáll, hallgatja.

Cork maga az alkímia. Egy hirtelen kanyarra vágynak olykor, a folyót és a sodrást el kell érte hagyni, felfelé haladva, kiszakadó tudóval a kaptatón, hogy aztán átváltozhasson. Ő a város, ő a séta, ő az, aki sétál, és ő a hely is, ahova betér aznap délután egy kávéra. Mindig más a hely. Hol reggel üresebb és csöndesebb, máskor este lézengenek a székek az aprócska térben, alszik a kávéfőző, mint a versekben szokott hangtalanul. A baristák fiatalok, a baristák kedvesek. Az egyik húsz év körüli srác, vörhenyesszőke, széles ajkakkal és tömpe ujjakkal, a körmét rágja.

Egyszer levágatta a haját, de senki nem vette észre, arra jutott, talán legközelebb rövidebbre kell, hogy feltűnjön. A másik egy lány, a hangja karcos és éles, nagy szemei és tágas arca minden alkalommal hellyel kínálja a betérő várost. Mindenkihez van egy kedves szava, mosolya, a kisgyerekekre több időt szán, olyankor a másik szolgál ki helyette. Van idő mindenre. Van még egy csöndes szakállas, akinek tetoválva van az egész teste, legalábbis ami a ruha alól kilátszik, minden bőrfelület tartalmaz valami színt. Különben csak feketét hord, így egyensúlyban van magával, keveset is beszél, de ha megszólal, nyomatékkal teszi.

És van Costa, aki a scone-t készíti. Nemcsak a scone-t persze, de a scone meszse híres, az egész városban itt a legjobb, erről a nagyszemű lány mélyen meg van győződve. Mondja, amikor kihozza a kávé, mondja, amikor vágódeszkára rakja a kőtest, mellé az eperdzsemet, a két kocka vaj, a fekete szalvétát, és ha engedik, ha kérik, a tejszínhabot. Azt nem szokta mindenki, a megmaradt, kifűjt habbal pedig nincs mit csinálni, lefolyón siklik le a szennyvíztartályba. Ezért inkább előre megkérdezik.

Costa ciprusi, de tizenhat évig Angliában élt, és van négy fia. Vagy három, az most bizonytalan, de nem is érdekes, mert mindet ugyanúgy, rettentően szereti. Miközben gyúrja a tésztát, a kis mazsolás pogácsáknak meséli, mi minden történt tegnap otthon, mi volt az iskolában, a munkahelyen, éppen mit olvasott a legkisebbnek elalvás előtt. A scone-oknak ez a titka. Hogy Costa addig beszélget velük, míg életre nem kelnek, és mire egy kerek tálcán két kezében hozza a gözölgő piramist, dalol valamennyi.

Fekete csíkos nadrágja valaha pizsama lehetett, a haja sötét és göndör, szakálla nincs, az már túl sok fekete lenne. Szereti a mintákat a pólón, nevet a sok scone, aznap épp mifélet talált ki a séf, milyen mintán domborodik a hasa.

A katedrális mögött szűk utca vezet le, az építkezés melletti ablakból néz ki másnap a város. Nézi az embereket, nézi, ahogy sietnek munkába, gyerekocsit tolnak, vagy épp parkolnak, és nézi magát. Minden arcban visszatükröződik, míg kortyolja a mentateát, mert itt zöld nincsen, csak diófélékből gyúrt labdacso, és a hátsó helyiségben gubbasztó emberek. A fény egyetlen csóva, a lámpaburák úgy ereszkednek alá, mint a szemközti fodrászüzletekben a nők feje köré szoktak a hajszárító gépek, miközben a hajcsavarókhoz közelítenek a kellő távolságot mindig megtartva.

EGRESSY ZOLTÁN

Summa summarum

Sok utas volt azon a villamoson.

Ketten voltunk összesen.

Dehogy ketten. Mentünk valami buliba, még éjfél előtt oda akartunk érn.

Igen. Ketten. A Moszkva téren találkoztunk.

Nem. Előzőleg egy másik buliban voltunk, ahol megkísérelted ellopni a Ráma margarint.

Miféle Ráma margarint?

A hűtőben volt egy akkora dobozos kiszereles, amekkorát még sosem láttunk. Annyira megtetszett neked, hogy a kabátod alatt megpróbáltad kicsempészni. Miután megkértek már, hogy távozzunk. Valahol a Mammutnál voltunk.

Nem nagyon volt akkor még Mammut.

Ott történt valahol, a Szilágyi Erzsébet fasornál. Megkértek, hogy távozzunk, aztán az előszobában rajtakaptak, amint el akarod vinni az egykilós margarint.

Amennyiben így történt volna, joggal nebezményezik, de ilyesmire nem emlékszem.

Ráadásul ezen az estén hajtottál rá a barátnőmre. Már a margarinnal is neki akartál imponálni.

24

Kevered az eseményeket. A villamoson ketten voltunk. Amiről te beszélsz, az egy másik szilveszter. A nőddel kapcsolatos pedig egy harmadik.